

Chàng Trai Kiều Kỳ

<http://www.thoiaotrang.com/visindex.html>

Lớp Ly có thêm một thành viên. Đó là một cậu con trai với cái tên đầy ẩn tượng: Hải Long. Hôm hấn vào lớp, Ly đang làm bài nên không để ý, chỉ nghe cô loáng thoáng giới thiệu:

- Đây là Hải Long, ... học trường chuyên ở Hà Nội, do hoàn cảnh nên hôm nay bạn sẽ là một học sinh chính thức của lớp ta - Giọng cô giáo nhỏ nhẹ.

Ly giật mình đứng dậy ngó xung quanh lớp. Cả bọn con trai, con gái đều nhìn vào một điểm... hấn. Ly thầm công nhận hấn đẹp trai thật.

- Giới thiệu với em đây là Nhã Ly, lớp trưởng – Cô giáo đưa tay chỉ về phía Ly giới thiệu.

Hấn lạnh lùng nhìn và quay đi chỗ khác. Hừ, đến một nụ cười cũng không có. Ly cau mày cúi xuống. Hấn được xếp cạnh lớp trưởng. Ly bức bối dọn dẹp sách vở về phần bàn của mình. Không hiểu tại sao tự dưng Ly có ác cảm với con người mới này.

Từ hôm vào lớp, chẳng mấy ai nhìn thấy nụ cười nơi hấn. Khuôn mặt đăm chiêu, lầm lì, ít nói dường như trở thành cô hữu trên một khuôn mặt đẹp. Và có lẽ điều đó càng làm hấn đẹp hơn, đẹp bí ẩn. Tuy nhiên, Ly lại không cho là như thế, cô chỉ thấy ác cảm hơn. “Trông mà thấy ghét” – Ly càu nhàu cùng lũ bạn. Tưởng chúng bênh mình nào ngờ giọng con Hồng the the bên tai:

- Vâng bà ạ! Khôi người mơ được ngồi chỗ bà đấy. Ngồi cạnh một người đẹp trai, học giỏi ai mà không thích.

- Mà có thích không?

- Tao thích quá đi chứ!

- Tao đòi cho mày đấy!

- Xong ngay. Tao chỉ sợ “nếu phải cách xa anh, em chỉ còn bão tố. Nếu...”

- Thôi mày. Điếc tai quá. Ngồi cạnh pho tượng thích cái gì cơ chứ!

- Ủ, công nhận sao hấn lạnh lùng, kiêu kỳ thế nhỉ - Giọng Hồng trầm xuống - Khôi thẳng ngời cạnh mày là phải vận dụng hết nội lực để chinh phục. Thế mà hấn cứ như không. Tặng băng chính hiệu.

- Tặng băng cái đầu mày ấy. Có khinh người thì có. Mày ngồi cạnh thì biết.

- Ồi giờ ời! Nếu thế em xin lui!

- Ngồi cạnh đẹp trai, học giỏi mà! – Ly dài giọng – Ui da, sao mày cóc tao, con quỷ kia!

- Cho chừa cái kiểu nhại lại.

- Không đúng sao?

- Tao không nói với mày nữa! - Hồng dùng dằng đi về chỗ.

Quả thật, hấn học rất giỏi. Tất cả các môn, ở môn nào hấn cũng hiểu biết rộng và sâu. Các thầy cô và bạn bè quý hấn, nhưng Ly không ưa cái bản mặt không bao giờ bói ra được nụ cười của hấn. Một chàng trai kiêu kỳ, các “thần dân” trong lớp 12A1 đã tặng cho hấn cái biệt hiệu đó. Hấn cũng lạng lạng, không phản ứng, chẳng vui cũng chẳng buồn.

Là lớp trưởng nên tất cả vấn đề trong lớp Ly đều giải quyết. Sau một hồi tính toán tiền nong, Ly thấy vẫn hụt đi một xuất. Ai nhỉ? Ly bóp trán. Thôi đúng rồi, hấn chứ còn ai nữa. Hôm nay là hạn cuối cùng rồi. Ly quay sang gõ gõ thước kẻ vào quyển sách.

- Long à, Long đã đóng tiền chưa nhỉ?

Khuôn mặt lạnh lùng quay lại:

- Chưa!

- Bạn nên đóng cho mình hôm nay. Hạn cuối rồi mà!

- Chưa có tiền!

- Vậy mình sẽ bù tiền cho bạn. Lúc khác bạn sẽ hoàn lại sau.

- Tôi không xin tiền!

- Ồ, mình cho bạn mượn cơ mà.

- Mượn không có mà trả!

- Vậy bạn nộp tiền cho tôi – Ly gắt.

- Nhưng tôi chưa có tiền! – Long dần từng tiếng.

- Bạn học bạn phải nộp tiền chứ! – Ly nói gần như khóc.

Long đứng bật dậy:

- Bạn đừng cậy thế mà chèn ép tôi chứ. Tôi học thì phải nộp tiền chứ gì? Từ hôm nay, tôi không đi học – Nói rồi Long xách cặp đi ra khỏi lớp trong sự ngỡ ngàng của mọi người.

Ly ngồi phịch xuống, òa khóc. Không thể chịu đựng thêm được nữa, Ly lao lên văn phòng.

- Thừa cô... – Ly bật khóc nức nở.

- Ly, sao thế? Vào đây đã em – Cô chủ nhiệm nhẹ nhàng lau nước mắt cho Ly và nghe cô bé trình bày.

- Thôi được rồi em ạ! Từ khi Long vào lớp cô cũng chưa tìm hiểu được hoàn cảnh gia đình bạn ấy. Cô đề nghị cả lớp sẽ đến nhà bạn. Lúc đó kết luận gì cũng chưa muộn, em thấy thế nào?

- Vâng ạ!

Trưa hôm sau, cả lớp lên đường. Nhà Long khá xa và đường lại xấu nên hỏi thăm mãi thầy trò mới tới được. Mẹ Long là một người rất xởi lởi. Khi biết lý do mà cô giáo và bọn Ly đến, giọng bà buồn bã:

- Nói thật với cô, gia cảnh tôi trước kia tuy không khá giả nhưng cũng có bát ăn bát để cho cả nhà sống đầy đủ không thiếu thốn gì. Nhưng từ hồi bố cháu thất nghiệp, ông chán đời lang thang tối ngày uống rượu. Vợ con can mãi không được. Rồi ông mất.

Bà dừng lại lau nước mắt. Bọn con gái có đưa đồ hoe mắt. Giọng buồn ngắt quãng, bà kể tiếp:

- Tôi phải bán nhà, trả nợ cho ông ấy. Thừa một ít tôi chuyển về đây sinh sống, rau cháo qua ngày. Đói khổ thế nhưng tôi nhất quyết không để con thất học. Lúc đầu, thằng Long không chịu, nó bảo để nó đi làm nuôi em. Tôi mới khóc bảo nó có thương mẹ thì phải học thật giỏi. Nó gật đầu buồn bã. Hôm qua, nó về vút cặp xuống tuyên bố: “Con không đi học nữa”. Tôi gắng nó thế nào nó cũng không nói. Mãi sau nó khóc và bảo đến lớp người ta khinh nó.

Ly cắn chặt môi, chạy ra ngõ úp mặt vào cây xoan bật khóc. Mãi một lúc sau, đôi vai bé nhỏ của cô vẫn run lên. Đột nhiên, có giọng nói trầm ấm vang lên:

- Ly!

Ly quay lại với khuôn mặt đầm nước, cô lắp bắp:

- Long! Minh... xin... lỗi! Quả thực mình... mình... không cố ý!

- Không! Mình phải xin lỗi Ly mới về hành động vô lý của mình. À, cô và các bạn trong nhà à?

Có chuyện gì vậy?

Ly gật đầu theo Long vào nhà. Chợt nghe giọng mẹ Long xúc động nói:

- Vâng, nhờ các bạn và cô động viên cháu đến lớp!

- Con chào mẹ! Em chào cô! Các bạn đến chơi! - Giọng Long thủ thỉ.

- Long, mai em đến lớp nhé! – Cô giáo nói.

Long cúi đầu suy nghĩ.

- Long! – Ly gọi nhỏ.

Kìa con nói đi chứ! Mọi chuyện đều qua rồi! - Mẹ Long giục.

- Thừa cô! Nếu cô cho phép, ngày mai em sẽ đến lớp.

Suốt này giờ, Ly đứng cạnh Long chờ câu trả lời, trái tim Ly hồi hộp như muốn vỡ tung ra ngoài.

Sáng hôm sau, Long vừa bước vào lớp, giọng Hồng la toáng lên:

- Ê, Ly ơi! Phu quân của mày đến kìa!

- Long thoáng đỏ mặt, còn Ly thì ngượng nghịu đấm vai Hồng.

- Thôi, thôi! thế chẳng đúng sao? Hôm qua, tại nhà chàng, ai đã khóc ngập lụt cây xoan ngoài ngõ.

- Trời ơi, cái con này!... Giọng Ly không giấu nổi vẻ xúc động, băng khuâng...

Tôn Sâm Thương

(Hưng Yên)